

Arrest

nr. 309 137 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 297 586 van 23 november 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sinds 2015 op het Belgische grondgebied en doorliep twee procedures inzake internationale bescherming.

1.2. Op 23 november 2018 trad verzoeker in het huwelijk met zijn Belgische partner, mevrouw C.L., en verkreeg op 1 juli 2019 een F-kaart op basis van gezinshereniging.

1.3. Verzoeker werd op 26 februari 2020 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent wegens ernstige zedenfeiten op zijn minderjarige stiefkinderen.

1.4. Op 11 mei 2021 werd verzoekers Belgische dochter geboren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 27 juli 2021 een beslissing tot beëindiging van het verblijf om redenen van openbare orde.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 april 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van tien jaar.

1.7. Verzoeker diende vanuit het gesloten centrum een derde verzoek om internationale bescherming in, dat op 28 april 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd bevonden.

1.8. Verzoeker diende op 21 juni 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.9. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge trof op 24 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.10. Verzoeker diende op 17 november 2022 wederom een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 mei 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.12. Verzoeker diende op 16 juni 2023 een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische minderjarige dochter.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 15 februari 2024 (RvV 15 februari 2024, nr. 301 570).

1.14. Verzoeker werd op 8 november 2023 geïnterpelleerd door de politie van Lier wegens illegaal verblijf.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 november 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Lier op 13/11/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.(...)-N.(...)

voornaam: Ibrahim T.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

In 2019 werd betrokkene door de Politierechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van € 1600 met uitstel voor 3 jaar voor € 800 met verval van het recht tot sturen voor 1 maand omdat hij geen houder was van een geldig rijbewijs.

Op 26.02.2020 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel voor 5 jaar uit hoofde van verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet had bereikt maar volle tien jaar oud was, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...), met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten de stiefvader; en van aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten als stiefvader, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...) en C.(...) J.(...), geboren op (...). Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.09.2017 en 22.11.2018. Het hof bevestigde de ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid Strafwet en artikel 382bis Strafwet voor 10 jaar, zoals reeds uitgesproken werd in eerste aanleg door de Correctionele rechtbank van Kortrijk op 16.10.2019. Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er werd ten aanzien van betrokkene op 12.04.2022 een inreisverbod opgesteld en diezelfde dag aan hem betekend voor een periode van 10 jaar, dit omwille van de zéér ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd. Betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven. Voorafgaand werd aan betrokkene verblijfsrecht op 21.07.2021 een einde gesteld gelet op deze zeer ernstige feiten van openbare orde.

Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn vriendin in Lier. Uit het administratief dossier blijkt dat het zou gaan om mevrouw A.(...), T.(...) A.(...) R.(...), geboren op (...), van Irakese nationaliteit, die legaal in het Rijk verblijft (A-kaart geldig tot 14/07/2024). Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Evenmin geeft het feit dat betrokkene huidige vriendin zwanger van hem zou zijn, betrokkene recht op verblijf. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in beider land van herkomst Irak of in een derde land waarin zij beiden zouden mogen verblijven. Het louter feit dat mevrouw A.(...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Eveneens kunnen zij indien gewenst hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Betrokkene verklaart eveneens een dochter van 2,5 jaar te hebben die bij haar moeder in Izegem verblijft. Op 11.05.2021 werd A.(...)-N.(...), Z.(...) I.(...) T.(...) met Belgische nationaliteit geboren. Betrokkene vroeg driemaal gezinshereniging aan met zijn dochter, op 21/06/2022, 17/11/2022 en 16/06/2023. Telkens werd de aanvraag geweigerd met een bijlage 20 die aan betrokkene betekend werden.

Inmiddels woont betrokkene geruime tijd niet meer samen met zijn dochter, en zou nog maar amper contacten met haar onderhouden. Zoals reeds uitvoerig gemotiveerd werd in de bijlage 20 dd. 08/09/2023, kan er geconcludeerd worden dat zij dient beschermd te worden voor het gedrag van haar vader:

"...Bovendien blijkt uit het strafdossier dat de moeder van referentiepersoon, C.(...) L.(...), op 20.03.2019 klacht neerlegde tegen betrokkene wegens slagen en verwondingen; ze stelde dat de relatie ten einde was; maar op 09.04.2019 bood zij zich opnieuw aan om haar klacht in te trekken; ze stelde dat alles weer goed was. Niettegenstaande mevrouw op de hoogte was van het seksueel misbruik van haar kinderen door betrokkene, stemde zij in om met betrokkene te trouwen. Zowel uit het administratief dossier als uit het strafdossier blijkt dat mevrouw gemakkelijk manipuleerbaar is en dat zij lange tijd meer loyaliteit toonde ten aanzien van betrokkene dan aan haar eigen kinderen. Betrokkenes strafblad en voormeld vonnis bewijzen dat hij niet gearzeld heeft om als stiefvader de lichamelijke en psychische integriteit van zijn gewezen stiefdochters J.(...) en F.(...) aan te tasten. Uit de mail van 18.03.2021 van mevrouw L.(...) blijkt dat zij zelfs bereid was haar andere kinderen bij hun vader te laten wonen opdat betrokkene samen met haar kan wonen, hetgeen het manipulatieve karakter van betrokkene staakt. Door betrokkenes pervers en onverantwoordelijk gedrag heeft hij verder ook zelf het gezin ontwricht, waardoor zijn slachtoffers F.(...) en J.(...) slechts in

beperkte mate nog hun moeder konden zien. Er kan geconcludeerd worden dat referentiepersoon dient beschermd te worden voor het gedrag van haar vader. De foto's en storting die werden voorgelegd naar aanleiding van onderhavige aanvraag, doen niets af aan de bijzonder ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd en de gevaarlijke ingesteldheid van betrokkene."

Betrokkene kan indien gewenst en toegelaten, contacten met zijn dochter onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

Bovendien kan het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw A(...), het feit dat zij enkele maanden zwanger zou zijn van hun kind en het feit dat betrokkene een dochtertje elders in het Rijk heeft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Volgens het Rijksregister is betrokkene nog steeds gehuwd met mevrouw L(...). Uit het voorgaande (openbare orde, nieuwe vriendin bij wie hij in Lier verblijft, ...) zordt (sic) huidige vasthoudingsbeslissing niet voor een onoverkomelijke scheiding die in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben, namelijk een oom die in Antwerpen zou verblijven, zoals ook bleek uit zijn verzoeken tot internationale bescherming. Het gaat om A(...) T(...) S(...) J(...), geboren te (...) op (...), van Irakese nationaliteit. Dit geeft betrokkene echter niet automatische recht op verblijf. Betrokkene heeft niet aangetoond afhankelijk te zijn van zijn oom. Indien gewenst kunnen beiden hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, of zijn oom zou betrokkene kunnen bezoeken in het land waar betrokkene rechtmatig verblijft.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op respectievelijk 05/04/2017, 12/04/2022 en 03/05/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 12/04/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkenes eerste verzoek tot internationale bescherming werd door de RVV in beroep geweigerd op 04/07/2018. Reeds op 08/08/2018 diende betrokkene voor de 2de maal een verzoek tot internationale bescherming in. Nadat aan betrokkene een vasthoudingsbeslissing (13 septies) en een inreisverbod (13 sexes) werd betekend op 12/04/2022 en hij naar een gesloten centrum werd overgebracht, diende hij daarop 19/04/2022 voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in.

Betrokkene vroeg tevens drie maal gezinshereniging aan met zijn dochter A(...)-N(...) Z(...) I(...) T(...) aan. Nog voordat de RVV zijn beroep tegen de eerste weigering had verworpen (op 21/12/2022), diende hij op 17/11/2022 reeds een tweede aanvraag in. Ook deze tweede aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 en deze werd aan betrokkene betekend op 16/05/2023, waarop betrokkene op 16/06/2023 alweer een nieuwe aanvraag indiende.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene driemaal een verzoek tot internationale bescherming indiende, en driemaal een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische dochter. Al deze aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing.

In 2019 werd betrokkene door de Politierechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van € 1600 met uitstel voor 3 jaar voor € 800 met verval van het recht tot sturen voor 1 maand omdat hij geen houder was van een geldig rijbewijs.

Op 26.02.2020 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel voor 5 jaar uit hoofde van verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet had bereikt maar volle tien jaar oud was, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...), met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten de stiefvader; en van aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten als stiefvader, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...) en C.(...) J.(...), geboren op (...). Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.09.2017 en 22.11.2018. Het hof bevestigde de ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid Strafwet en artikel 382bis Strafwet voor 10 jaar, zoals reeds uitgesproken werd in eerste aanleg door de Correctionele rechtbank van Kortrijk op 16.10.2019.

Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07/10/2015 werd bij beslissing van het CGVS van 27/03/2017 als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 04/07/2018. Het tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08/08/2018 werd bij beslissing van 04/12/2018 door het CGVS als onontvankelijk beoordeeld. Betrokkenes derde verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19/04/2022 werd bij beslissing van 28/04/2022 als niet-ontvankelijk (sic) beoordeeld. beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op respectievelijk 05/04/2017, 12/04/2022 en 03/05/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 12/04/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend. Betrokkenes eerste verzoek tot internationale bescherming werd door de RVV in beroep geweigerd op 04/07/2018. Reeds op 08/08/2018 diende betrokkene voor de 2de maal een verzoek tot internationale bescherming in. Nadat aan betrokkene een vasthoudingsbeslissing (13 septies) en een inreisverbod (13 sexes) werd betekend op 12/04/2022 en hij naar een gesloten centrum werd overgebracht, diende hij daarop 19/04/2022 voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in.

Betrokkene vroeg tevens drie maal gezinshereniging aan met zijn dochter A.(...)-N.(...) Z.(...) I.(...) T.(...) aan. Nog voordat de RVV zijn beroep tegen de eerste weigering had verworpen (op 21/12/2022), diende hij op 17/11/2022 reeds een tweede aanvraag in. Ook deze tweede aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 en deze werd aan betrokkene betekend op 16/05/2023, waarop betrokkene op 16/06/2023 alweer een nieuwe aanvraag indiende.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene driemaal een verzoek tot internationale bescherming indiende, en driemaal een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische dochter. Al deze aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing.

In 2019 werd betrokkene door de Politie rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van € 1600 met uitstel voor 3 jaar voor € 800 met verval van het recht tot sturen voor 1 maand omdat hij geen houder was van een geldig rijbewijs.

Op 26.02.2020 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel voor 5 jaar uit hoofde van verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet

had bereikt maar volle tien jaar oud was, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...), met de omstandigheid dat de schuldlige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten de stiefvader; en van aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldlige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten als stiefvader, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...) en C.(...) J.(...), geboren op (...). Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.09.2017 en 22.11.2018. Het hof bevestigde de ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid Strafwet en artikel 382bis Strafwet voor 10 jaar, zoals reeds uitgesproken werd in eerste aanleg door de Correctionele rechtbank van Kortrijk op 16.10.2019.

Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 07/10/2015 werd bij beslissing van het CGVS van 27/03/2017 als ongegrond beschouwd. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd op 04/07/2018. Het tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08/08/2018 werd bij beslissing van 04/12/2018 door het CGVS als onontvankelijk beoordeeld.

Betrokkene derde verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19/04/2022 werd bij beslissing van 28/04/2022 als niet-ontvankelijk beoordeeld.

Betrokkene verklaart dat hij niet is teruggekeerd naar Irak omwille van zijn dochter en andere familieleden zoals zijn oom in Antwerpen. We stellen vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Irak een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat geen medische aandoening te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op respectievelijk 05/04/2017, 12/04/2022 en 03/05/2022. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 12/04/2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene eerste verzoek tot internationale bescherming werd door de RVV in beroep geweigerd op 04/07/2018. Reeds op 08/08/2018 diende betrokkene voor de 2de maal een verzoek tot internationale bescherming in. Nadat aan betrokkene een vasthoudingsbeslissing (13 septies) en een inreisverbod (13 sexes) werd betekend op 12/04/2022 en hij naar een gesloten centrum werd overgebracht, diende hij daarop 19/04/2022 voor de derde maal een verzoek tot internationale bescherming in.

Betrokkene vroeg tevens drie maal gezinshereniging aan met zijn dochter A.(...)-N.(...) Z.(...) I.(...) T.(...) aan. Nog voordat de RVV zijn beroep tegen de eerste weigering had verworpen (op 21/12/2022), diende hij op 17/11/2022 reeds een tweede aanvraag in. Ook deze tweede aanvraag werd geweigerd met een bijlage 20 en deze werd aan betrokkene betekend op 16/05/2023, waarop betrokkene op 16/06/2023 alweer een nieuwe aanvraag indiende.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene driemaal een verzoek tot internationale bescherming indiende, en driemaal een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische dochter. Al deze aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...), W., attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Lier, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A.(...)-N.(...), I.(...) T.(...) A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 13/11/2023.

(...)"

1.16. Verzoeker vorderde op 16 november 2023 de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 23 november 2023 (RvV 23 november 2023, nr. 297 586).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder in zijn nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie richt verzoeker zich tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1995 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 39/79, 40bis, 40ter, 42 en 62, §2 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoeker voert tevens de niet-naleving aan van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en van het vertrouwensbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

" 1.

Verwerende partij stelt enerzijds dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn dochter en anderzijds dat er sprake zou zijn van redenen van openbare orde.

Verwerende partij baseert zich hiertoe volledig op het strafregister van verzoeker.

Verwerende partij verwijst naar het Arrest van het Hof van Beroep te Gent waarbij verzoeker is veroordeeld voor feiten van verkrachting en aanranding van zijn stiefkinderen.

Hierbij dienen echter een aantal zaken mee in overweging te worden genomen.

Eerst en vooral wijst verzoeker erop dat de feiten hebben plaatsgevonden tussen 1 september 2017 en 22 november 2018.

Dit impliceert dat deze heden reeds méér dan 5 jaar geleden zijn.

Hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker een actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Ten tweede heeft het Hof van Beroep van Gent reeds haar arrest geveld op 26 februari 2020 waarbij verzoeker is veroordeeld tot een straf met probatie-uitstel.

Hieruit blijkt aldus dat het arrest heden ook reeds meer dan drie jaar oud is en de probatievoorwaarden reeds geruime tijd gelden.

Verzoeker heeft de voorbije jaren zijn voorwaarden ook correct nageleefd.

Verzoeker heeft aldus een sanctie gekregen voor de feiten zoals vermeld door verwerende partij en voert deze sanctie ook volledig en conform uit en dit in overeenstemming met zijn aangestelde justitie-assistente. Verzoeker volgt alle hem opgelegde voorwaarden stipt op en dit onder toezicht van zijn justitie-assistente. Deze voorwaarden hebben ook reeds een positieve impact gehad op verzoeker en hebben aldus een sterk nut.

Voor de goede orde brengt verzoeker kopie bij van het verslag van de psychologe waar hij naartoe dient te gaan met de afspraken van de voorbije maanden (stuk 4)

Hieruit blijkt dat verzoeker steeds correct aanwezig was op zijn afspraken.

Tevens gaat hij maandelijks langs bij zijn psychiater.

Verzoeker is daarnaast net verhuist om zijn ex-partner en haar kinderen (uit een vorige relatie) de nodige ruimte en rust te gunnen.

Hij heeft de relatie volledig verbroken en zich in Lier gevestigd samen met zijn nieuwe partner teneinde alle betrokkenen rust te gunnen.

Hierdoor dient verzoeker uiteraard een lange afstand af te leggen om zijn dochter te kunnen zien, doch verzoeker heeft dit uiteraard over in het belang van zijn dochter.

In casu heeft hij om de veertien dagen bezoekrecht met zijn minderjarige dochter.

Met de stelling van verwerende partij dat gelet op het strafblad van verzoeker, zijn dochter tegen hem dient te worden beschermd en er weinig tot geen contact kan zijn tussen verzoeker en zijn dochter, gaat verwerende partij daarenboven ook haar bevoegdheid te buiten.

Teneinde de bezoekenregeling vast te leggen in een vonnis, werd de Familierechtbank te Kortrijk geadieerd, waarvan de inleidingszitting heeft plaatsgevonden op 28 november 2023 en deze werd uitgesteld naar 20 februari 2023. (stuk 6)

De echtscheiding werd evenwel reeds tussen partijen uitgesproken bij vonnis dd. 19 december 2023. (stuk 7).

Hierbij dient te worden benadrukt dat tot op heden noch de jeugdrechtbank noch de Procureur des Konings in huidig dossier betrokken zijn.

Hieruit blijkt aldus onomstotelijk dat verzoeker heden géén actueel gevaar vormt voor de Belgische maatschappij.

De verwerende partij brengt in huidige procedure nogmaals een schrijven bij vanwege mevrouw L.(...), waarin zij eenzijdige en gekleurde zaken vertelt over verzoeker, welke niet waar zijn.

Hieruit blijkt ook dat verzoeker weldegelijk financieel bijdraagt voor zijn dochter (wat zij zeggend niet nodige heeft) en dat hij zijn dochter wel ziet (wat zij wenst te doen stoppen).

Uit dit schrijven blijkt overduidelijk dat verzoeker zijn dochter ziet en financieel bijdraagt en dat mevrouw L.(...) het hier niet mee eens is, vandaar dat de procedure werd opgestart bij de Familierechtbank. (stuk 6).

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Er is op 8 september 2023 een beslissing genomen waarbij de aanvraag van verzoeker conform art. 40ter Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is verklaard.

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker hiertegen reeds een beroep heeft ingediend op 10 november 2023 (stuk 3) bij de RVV en dat dit hoger beroep nog steeds hangende is.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Zoals aangehaald is de partner van verzoeker, mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...), ook zwanger van het kind van verzoeker.

Deze zwangerschap wordt ook erkend door verwerende partij in haar beslissing, doch verwerende partij meent dat hiermee geen enkele rekening kan worden gehouden.

Verwerende partij stelt expliciet dat een terugkeer van verzoeker naar Irak geen enkel probleem is daar mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) verzoeker naar Irak kan volgen of er contact kan worden onderhouden met moderne communicatiemiddelen.

Het behoeft uiteraard geen betoog dat een dergelijke stelling volledig onterecht is en ingaat tegen de inhoud van het dossier.

Verzoeker wijst erop dat men niet kan verlangen dat men via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met een pasgeboren kind, laat staan hiermee een band op te bouwen.

Indien verzoeker al toegang zou hebben tot dergelijke moderne communicatiemiddelen (wat in Irak ook allesbehalve vanzelfsprekend is), is dit geen manier om met een pasgeboren kind enige band te kunnen opbouwen.

Een kind heeft immers behoefte aan fysiek contact met zijn beide ouders teneinde met hen beide ook een band te kunnen opbouwen.

Hiertoe is het onmogelijk voor mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) om af te reizen naar Irak, wat ook haar thuisland is.

De familie van mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) is immers volledig woonachtig in België gelet op het feit dat haar vader (A.(...) A.(...) R.(...) S.(...) RR (...)) naar België is gekomen voor internationale bescherming.

Zijn verdere gezin is via gezinshereniging ook naar België gekomen, waarbij diens (asiel)problematiek uiteraard ook geldt voor zijn kinderen.

Personen die internationale bescherming genieten en hun familie worden uiteraard verondersteld dat zij niet zouden terugkeren naar hun land van herkomst... het is dan ook voor mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) níét mogelijk om verzoeker met hun kind te gaan opzoeken in Irak.

Hierdoor zou verzoeker jarenlang van zijn eigen kind worden gescheiden, wat uiteraard niet in het belang van het kind kan zijn.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

In een tweede middel, gericht tegen de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens de niet-naleving aan van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker zet zijn tweede middel uiteen als volgt:

"1.

Verwerende partij stelt enerzijds dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn dochter en anderzijds dat er sprake zou zijn van redenen van openbare orde.

Verwerende partij baseert zich hiertoe volledig op het strafregister van verzoeker.

Verwerende partij verwijst naar het Arrest van het Hof van Beroep te Gent waarbij verzoeker is veroordeeld voor feiten van verkrachting en aanranding van zijn stiefkinderen.

Hierbij dienen echter een aantal zaken mee in overweging te worden genomen.

Eerst en vooral wijst verzoeker erop dat de feiten hebben plaatsgevonden tussen 1 september 2017 en 22 november 2018.

Dit impliceert dat deze heden reeds méér dan 5 jaar geleden zijn.

Hieruit kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker een actueel gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Ten tweede heeft het Hof van Beroep van Gent reeds haar arrest gevelde op 26 februari 2020 waarbij verzoeker is veroordeeld tot een straf met probatie-uitstel.

Hieruit blijkt aldus dat het arrest heden ook reeds meer dan drie jaar oud is en de probatievoorwaarden reeds geruime tijd gelden.

Verzoeker heeft de voorbije jaren zijn voorwaarden ook correct nageleefd.

Verzoeker heeft aldus een sanctie gekregen voor de feiten zoals vermeld door verwerende partij en voert deze sanctie ook volledig en conform uit en dit in overeenstemming met zijn aangestelde justitie-assistente.

Verzoeker volgt alle hem opgelegde voorwaarden stipt op en dit onder toezicht van zijn justitie-assistente.

Deze voorwaarden hebben ook reeds een positieve impact gehad op verzoeker en hebben aldus een sterk nut.

Voor de goede orde brengt verzoeker kopie bij van het verslag van de psychologe waar hij naartoe dient te gaan met de afspraken van de voorbije maanden (stuk 4)

Hieruit blijkt dat verzoeker steeds correct aanwezig was op zijn afspraken.

Tevens gaat hij maandelijks langs bij zijn psychiater.

Verzoeker is daarnaast nét verhuist om zijn ex-partner en haar kinderen (uit een vorige relatie) de nodige ruimte en rust te gunnen.

Hij heeft de relatie volledig verbroken en zich in Lier gevestigd samen met zijn nieuwe partner teneinde alle betrokkenen rust te gunnen.

Hierdoor dient verzoeker uiteraard een lange afstand af te leggen om zijn dochter te kunnen zien, doch verzoeker heeft dit uiteraard over in het belang van zijn dochter.

In casu heeft hij om de veertien dagen bezoekrecht met zijn minderjarige dochter.

Met de stelling van verwerende partij dat gelet op het strafblad van verzoeker, zijn dochter tegen hem dient te worden beschermd en er weinig tot geen contact kan zijn tussen verzoeker en zijn dochter, gaat verwerende partij daarenboven ook haar bevoegdheid te buiten.

Teneinde de bezoeksregeling vast te leggen in een vonnis, werd de Familierechtbank te Kortrijk geadieerd, waarvan de inleidingszitting heeft plaatsgevonden op 28 november 2023 en deze werd uitgesteld naar 20 februari 2023 (stuk 6).

De echtscheiding werd evenwel reeds tussen partijen uitgesproken bij vonnis dd. 19 december 2023. (stuk 7)

Hierbij dient te worden benadrukt dat tot op heden noch de jeugdrechtsbank noch de Procureur des Konings in huidig dossier betrokken zijn.

Hieruit blijkt aldus onomstotelijk dat verzoeker heden géén actueel gevaar vormt voor de Belgische maatschappij.

De verwerende partij brengt in huidige procedure nogmaals een schrijven bij vanwege mevrouw L.(...), waarin zij eenzijdige en gekleurde zaken vertelt over verzoeker, welke niet waar zijn.

Hieruit blijkt ook dat verzoeker weldegelijk financieel bijdraagt voor zijn dochter (wat zij zogezegd niet nodig heeft) en dat hij zijn dochter wel ziet (wat zij wenst te doen stoppen).

Uit dit schrijven blijkt overduidelijk dat verzoeker zijn dochter ziet en financieel bijdraagt en dat mevrouw L.(...) het hier niet mee eens is, vandaar dat de procedure werd opgestart bij de Familierechtbank. (stuk 6)

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Er is op 8 september 2023 een beslissing genomen waarbij de aanvraag van verzoeker conform art. 40ter Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is verklaard.

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker hiertegen reeds een beroep heeft ingediend op 10 november 2023 (stuk 3) bij de RVV en dat dit hoger beroep nog steeds hangende is.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3.

Zoals aangehaald is de partner van verzoeker, mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...), ook zwanger van het kind van verzoeker.

Deze zwangerschap wordt ook erkend door verwerende partij in haar beslissing, doch verwerende partij meent dat hiermee geen enkele rekening kan worden gehouden.

Verwerende partij stelt expliciet dat een terugkeer van verzoeker naar Irak geen enkel probleem is daar mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) verzoeker naar Irak kan volgen of er contact kan worden onderhouden met moderne communicatiemiddelen.

Het behoeft uiteraard geen betoog dat een dergelijke stelling volledig onterecht is en ingaat tegen de inhoud van het dossier.

Verzoeker wijst erop dat men niet kan verlangen dat men via moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden met een pasgeboren kind, laat staan hiermee een band op te bouwen.

Indien verzoeker al toegang zou hebben tot dergelijke moderne communicatiemiddelen (wat in Irak ook allesbehalve vanzelfsprekend is), is dit geen manier om met een pasgeboren kind enige band te kunnen opbouwen.

Een kind heeft immers behoefte aan fysiek contact met zijn beide ouders teneinde met hen beide ook een band te kunnen opbouwen.

Hiertoe is het onmogelijk voor mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) om af te reizen naar Irak, wat ook haar thuisland is.

De familie van mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) is immers volledig woonachtig in België gelet op het feit dat haar vader (A.(...) A.(...) R.(...) S.(...) RR (...)) naar België is gekomen voor internationale bescherming.

Zijn verdere gezin is via gezinshereniging ook naar België gekomen, waarbij diens (asiel)problematiek uiteraard ook geldt voor zijn kinderen.

Personen die internationale bescherming genieten en hun familie worden uiteraard verondersteld dat zij niet zouden terugkeren naar hun land van herkomst... het is dan ook voor mevrouw A.(...) T.(...) A.(...) R.(...), RR (...) níét mogelijk om verzoeker met hun kind te gaan opzoeken in Irak.

Hierdoor zou verzoeker jarenlang van zijn eigen kind worden gescheiden, wat uiteraard niet in het belang van het kind kan zijn.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

Als bijlagen bij zijn synthesesamenvatting voegt verzoeker een schrijven van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 november 2023, een schrijven van WGC D. Z. K. van 9 november 2023, een schrijven van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 april 2023, conclusies voor de familierechtbank en een vonnis van de familierechtbank van 19 december 2023 (Verzoekschrift, bijlagen 3-7).

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De middelen zijn niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 39/79, 40bis, 40ter en 42 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 50 en 52 van het vreemdelingenbesluit aangezien hij verzuimt om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze onderscheiden bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden verwijderingsmaatregel, zou schenden. Ook waar verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel, zijn de middelen niet-ontvankelijk aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze algemene beginselen zou schenden.

3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.6. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.7. In de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld, en meer specifiek artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 12° en 13° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)"

Verzoeker betwist in zijn syntheseseminarie nergens de pertinente vaststelling dat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie" en hij weerlegt evenmin het gegeven dat hij sedert 12 april 2022 het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een duur van tien jaar, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem in toepassing van bovenvermelde bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.8. Verzoeker richt zich in de eerste plaats tegen de openbare-orde overwegingen uit de bestreden beslissing. Deze overwegingen maken in feite een overtollig motief uit van de bestreden beslissing, waardoor de kritiek van verzoeker op dit motief geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.9. In de bevelscomponent wordt betreffende de bedreiging voor de openbare orde het volgende gesteld:

"In 2019 werd betrokkene door de Politie rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een geldboete van € 1600 met uitstel voor 3 jaar voor € 800 met verval van het recht tot sturen voor 1 maand omdat hij geen houder was van een geldig rijbewijs.

Op 26.02.2020 werd betrokkene door het Hof van Beroep van Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 2 jaar met probatie-uitstel voor 5 jaar uit hoofde van verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van veertien jaar niet had bereikt maar volle tien jaar oud was, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...), met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten de stiefvader; en van

aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon of met behulp van de persoon van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar, met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoorde die over het slachtoffer gezag hebben, te weten als stiefvader, met name op C.(...) F.(...), geboren op (...) en C.(...) J.(...), geboren op (...). Deze feiten pleegde betrokkene tussen 01.09.2017 en 22.11.2018. Het hof bevestigde de ontzetting uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid Strafwet en artikel 382bis Strafwet voor 10 jaar, zoals reeds uitgesproken werd in eerste aanleg door de Correctionele rechtbank van Kortrijk op 16.10.2019.

Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker is in zijn middelen van oordeel dat de feiten waarvoor hij op 26 februari 2020 door het Hof van Beroep van Gent werd veroordeeld reeds dateren van 2017 en 2018 en dus ondertussen meer dan vijf jaar geleden hebben plaatsgegrepen waardoor het gevaar voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn. Verzoeker verwijst hierbij naar het verloop van het probatie-uitstel en zijn correcte aanwezigheid op de afspraken bij de psychologe (Verzoekschrift, bijlage 4). Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij bewust afstand heeft genomen van zijn dochter om de betrokkenen rust te gunnen en dat via de familierechtbank van Kortrijk een bezoekregeling zal worden vastgelegd op 20 februari 2023 (Verzoekschrift, bijlage 6). Hij wijst er bovendien op dat de echtscheiding tussen hem en mevrouw C.L. ondertussen is uitgesproken bij vonnis van 19 december 2023 (Verzoekschrift, bijlage 7).

3.10. Louter ten overvloede stipt de Raad aan dat het Hof van Justitie gesteld heeft dat het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” de overheid de verplichting oplegt na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een illegaal verblijvende derdelander kan niet geacht worden een gevaar voor de openbare orde te vormen louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld (HvJ 11 juni 2015, Z. Zh. en O., §§ 50-54). In de beslissing wordt niet enkel gewezen op de bijzondere ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat verzoeker gedurende 10 jaar uit zijn rechten werd ontzet. Bovendien wordt betreffende de actuele aard van het gevaar voor de openbare orde verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf van 8 september 2023 (bijlage 20) waarin de evolutie aan bod komt sedert de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, waaruit kan worden geconcludeerd dat de Belgische minderjarige referentiepersoon “*dient beschermd te worden voor het gedrag van haar vader*”. Hierbij wordt gewezen op het manipulatieve karakter van verzoeker en de effecten die zijn pervers en onverantwoordelijk gedrag heeft op zijn gezin en zijn slachtoffers. In de beslissing wordt in wezen geconcludeerd dat de elementen die verzoeker voorlegt ten bewijze van zijn gezinsleven “*niets af(doen) aan de bijzonder ernstige feiten die betrokkene heeft gepleegd en de gevaarlijke ingesteldheid van betrokkene*”. Verzoeker toont niet aan dat het huidige positieve verloop van zijn probatie-traject - waarbij hij trouwens niet aantoonde dat hij deze gegevens ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd - inhoudt dat het risico op recidive zou zijn geweken en de bedreiging voor de openbare orde niet langer actueel zou zijn. Verzoeker stelt enerzijds dat hij zijn gezin rust wil gunnen, maar stelt anderzijds stappen te ondernemen om via de familierechtbank een omgangsregeling met zijn dochter te bekomen, waardoor er opnieuw contacten zouden ontstaan met een minderjarig meisje die in het verleden aanleiding hebben gegeven tot het plegen van strafbare feiten. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat “*(g)ezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”.

3.11. Naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvragen in functie van zijn Belgische dochter en zijn procedure bij de familierechtbank verwijst de verwerende partij in haar nota met opmerkingen naar een e-mail van de ex-echtgenote van verzoeker van 10 februari 2023 die zich in het administratief dossier bevindt en waarin deze dame, die voorheen steeds in het voordeel van verzoeker heeft gepleit, zelfs na het misbruik van haar oudere dochters, haar zienswijze radicaal heeft gewijzigd. In dit mailbericht stelt mevrouw C.L. dat verzoeker zijn jonge dochter gebruikt om in België te kunnen blijven. De dame beweert tevens stappen te zullen ondernemen zodat hij zijn dochter niet meer mag zien en vraagt dat hij zou worden teruggestuurd naar zijn land. Zij stelt ook dat zij zijn financiële steun niet nodig heeft. Verzoeker haalt dit schrijven echter in zijn voordeel aan en beweert dat daaruit net zou blijken dat hij wel degelijk financieel bijdraagt voor zijn dochter en dat hij zijn dochter wel ziet. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door mede op basis van dit schrijven te twijfelen aan de werkelijke intenties van verzoeker en aan zijn rol als vader.

3.12. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij hoger beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 8 september 2023 waarbij zijn aanvraag conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, ontbeert hij elk belang. De Raad merkt immers op dat dit beroep werd verworpen in zijn arrest van 15 februari 2024 (RvV 15 februari 2024, nr. 301 570). Ten overvloede merkt de Raad op dat de schorsende werking die uitgaat van een beroepsprocedure enkel

inhoudt dat een verwijderingsmaatregel niet kan worden uitgevoerd. Verzoeker toont niet aan dat tijdens deze beroepsprocedure pogingen werden ondernomen om het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van hem ook effectief gedwongen uit te voeren.

3.13. Verder in zijn middelen gaat verzoeker in op zijn huidige relatie met mevrouw A.T.A.R., die op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen zwanger zou geweest zijn van zijn kind. Verzoeker meent dat hij omwille van zijn recht op gezinsleven niet kan worden gescheiden van zijn partner en kind, dat hij zich niet door hen kan laten vergezellen in Irak aangezien zijn partner begunstigde is van internationale bescherming en haar ganse familie in België woonachtig is.

In de bestreden beslissing wordt betreffende dit 'gezinsleven' het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart samen te wonen met zijn vriendin in Lier. Uit het administratief dossier blijkt dat het zou gaan om mevrouw A.(...), T.(...) A.(...) R.(...), geboren op (...), van Irakese nationaliteit, die legaal in het Rijk verblijft (A-kaart geldig tot 14/07/2024). Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Evenmin geeft het feit dat betrokkene huidige vriendin zwanger van hem zou zijn, betrokkene recht op verblijf. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. De betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in beider land van herkomst Irak of in een derde land waarin zij beiden zouden mogen verblijven. Het louter feit dat mevrouw Alanzah niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Irak. Zowel betrokkene als zijn vriendin wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Eveneens kunnen zij indien gewenst hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.”

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door het gezinsleven van verzoeker met zijn huidige partner niet als een “beschermenswaardig gezinsleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen. Verzoeker beschikt thans immers niet over een legaal verblijf. Formeel was hij nog gehuwd met de moeder van zijn Belgische dochter op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, maar hij woonde blijkbaar al samen met zijn Iraakse vriendin in Lier die hij ondertussen heeft bezwangerd. Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat hij een ‘duurzame’ relatie heeft ontwikkeld. Bij afwezigheid van een beschermenswaardig gezinsleven kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Conform de rechtspraak van het EHRM stipt de Raad aan dat verzoeker op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van het gezinsleven met zijn huidige vriendin van bij aanvang onzeker was omwille van zijn onregelmatige verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108). Het belang van de overheid bestaat in de handhaving van de openbare orde door de verblijfsreglementering te handhaven en verwijderingsmaatregelen te treffen in geval van onregelmatig verblijf. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn verwijdering van het grondgebied, onder andere omwille van zijn illegale verblijfssituatie en zijn veroordeling wegens ernstige zedenfeiten, disproportioneel zou zijn aan zijn prille en uiterst precaire gezinsleven met zijn nieuwe Iraakse vriendin.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verweerder de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen aangetoond.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN